

Noc, kdy jsme se potkali

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

ABBY JIMENEZ

ROMÁN

NOC, KDY JSME SE POTKALI

KNIHY ABBY JIMENEZ
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

JENOM KAMARÁDI

Jenom kamarádi
Šťastně až navěky
Život je příliš krátký

SOUČÁST TVÉHO SVĚTA

Součást tvého světa
Navždy tvůj
Příběh jednoho léta

NIKDY NA MĚ NEZAPOMEŇ

Nikdy na mě nezapomeň
Noc, kdy jsme se potkali

Připravujeme
Šťastné a zadané

ABBY JIMENEZ

*Noc, kdy jsme
se potkali*

přeložila

MONIKA PAVLISOVÁ

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem „The Night We Met“ v roce 2026 u Forever (divize nakladatelství Hachette Book Group). Hachette Book Group je součástí skupiny společností spadající pod Hachette Livre.

Copyright © Abby Jimenez, 2026

Translation © Monika Pavlisová, 2026

Cover Illustration © Dana Lédl, 2026

Book Design © Barbara Zemčík, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-107-9 (pdf)

MÉ AGENTCE STACEY GRAHAMOVÉ,
která je se mnou už neskutečných osm knih
a šest smluv na ně.

Před devíti lety jsem ti poslala dopis s nabídkou,
kde byl vtip o penisu. Zbytek už je literární historie.

JEDNA

Chris

Zvonil mi telefon. Bylo čtvrt na šest ráno.

Mike.

Přijal jsem hovor a napůl ještě spal. „Co je?“

„Kámo, potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

Zasténal jsem. „Co přesně?“

„Potřebuju, abys odvezl Larissu a její mámu do nemocnice.“

Pevně jsem ve tmě zavřel oči.

Můj nejlepší kamarád měl spoustu vlastností. Byl loajální až za hrob. Dal by vám i své poslední tričko. Byl zábavný, štedrý, vždycky chránil ty, které měl rád. Zároveň byl ale také mistr světa v telefonování v nejméně vhodných chvílích a jeho hovor vždycky začínal větou: „Potřebuju, abys pro mě něco udělal.“

„Slíbil jsem jí, že je tam vezmu,“ vysvětloval. „Má auto v servisu a její máma má manuál, který Larissa neovládá. Její mámu mají dnes operovat.“

Převalil jsem se na záda. „A ty je nemůžeš odvézt proč?“

„Podělal jsem to, kámo. Včera v noci jsem to přehnal. Mám kocovinu jako kráva. Vsadil bych se, že mám pořád v žíle.“

„Miku, já mám dnes volno. Jsem unavený.“

„Já vím. Jenže nikdo jiný je vzít nemůže. Jesse dnes odjel s Beccou do Wakanu, protože mají výročí. Xavier je ve městě, ale nezvedá telefon. Dokonce už jsem prosil i svou mámu.“

„Vždyť já Larissu ani neznám,“ namítl jsem a štípal se do kořene nosu. „Potkal jsem ji jen jednou.“

„No tak, kamaráde. Takhle brzy ráno ji nikdo neodveze.“

„A nemůže tedy řídit její máma? A zpátky už by si někoho zavolala.“

„A to auto má nechat stát u nemocnice na parkovišti? Navíc tam zůstane úplně sama, když bude její máma na operačním sále. Tak mě přece nenech prosit. Opravdu to potřebuju. Prosím.“

Zíral jsem potmě do stropu. *Do prdele.* Nohama jsem skopl deku. „Proč tolik chlastáš, když víš, že máš ráno někam jet?“ rozsvítil jsem lampičku na nočním stolku a mžoural do světla.

„Vymklo se mi to z ruky. Podívej, já ti to splatím. Umyju ti třeba auto, vole. Udělám cokoli. Trvalo šest týdnů, než se mnou tahle holka vůbec šla na kafe. Kdybych ji teď nechal ve štychu, už se mnou nepromluví. Strašně se mi líbí, nemůžu to podělat.“

Přetáhl jsem si přes hlavu mikinu. „Dlužíš mi, kamaráde. A dost. Myslím to smrtelně vážně.“

S úlevou vydechl. „Jo, a prosím tě, neříkej jí, že mám kocovinu, jo? Řeknu jí, že mám migrénu.“

„Je mi to fuk. Pošli mi její adresu.“ Zavěsil jsem.

Na chvilku jsem se zastavil uprostřed pokoje. Vzteky jsem se nemohl ani pohnout.

Taková kravina by mě rozčílila i v lepších časech.

Už nějakou dobu jsem lepší časy nepamatoval.

Chtěl jsem jen spát a mít pokoj. Hlavně mít pokoj.

Kluci se ze všech sil snažili vytáhnout mě odsud co nejčastěji – a já z toho měl objektivně radost, protože se snažili mi pomoci. Jenže tahle situace, to byl prostě Mike. Starý dobrý Mike. A s kým se vlastně ožral? Bůh ví, že kdyby kluci včera večer někam vyráželi, svázali by mě a hodili do kufru auta, abych o to nepřišel.

Dovlekl jsem se do koupelny, abych se opláchl.

O dvacet minut později už jsem parkoval u malého domku v pochybné čtvrti. Windsor Castle Apartments.

Nic vzdálenějšího Windsorskému zámku jsem v životě neviděl. Všechny byty měly na oknech mříže. Chodník byl popraskaný a různě vyboulený. Na obrubníku se válela špinavá matrace a hned vedle ní stál rozbitý televizor s anténou připomínající králičí uši. Vypnul jsem motor a obrnil se před nadcházejícím lidským kontaktem. Pomalu vycházelo slunce. Kurva práce, Miku.

Ze všech sil jsem se snažil vymazat svou náladu ze svého obličeje a zaklepal jsem na dveře bytu číslo 104. Po chvíli mi Larissa otevřela. Měla šedou mikinu s kapucí a nebyla nalíčená. Blond vlasy stažené do culíku, modré oči celé zarudlé.

Larissa byla servírka v *Kavárně u Donny*, která patřila Miko-
vě mámě. Párkrát jsem ji tam viděl, ale u našeho stolu nikdy neobsluhovala. Osobní setkání jsme si odbyli asi před dvěma měsíci, po koncertě, na který mě donutili jít. Byla bosa a potřebovala odvézt domů. Trvalo to pět minut. Mohl jsem to být já, nebo Mike.

Vybrala si Mika.

Znovu jsem si uvědomil, jak moc hezká je. Toho jsem si všiml i tenkrát na tom koncertě. A Mike si toho všiml taky.

Zamrkala na mě. „Kde je Mike?“

„On ti to neřekl?“ zakoktal jsem.

„Ne...“

Noooo jistě, že jí zapomněl napsat.

„Mike má hroznou migrénu,“ řekl jsem. „Poprosil mě, jestli bych vás nemohl odvézt. Jsem Chris. Už jsme se potkali.“

„Vzpomínám si...“ špitla váhavě.

Kousla se do rtu a ohlédla se přes rameno. „Moc se omlouvám,“ vrátila se pohledem ke mně. „Můžu si zavolat taxík.“

„Byl jsem vzhůru,“ lhal jsem. „Dnes nemám nic zvláštního na práci,“ další lež. „Odvezu vás rád. Žádný problém.“

Někdo se objevil za ní. Žena, ve středním věku, s čepicí na hlavě. Když mě uviděla, zarazila se. „Kde je Mike, zlato?“

Usmál jsem se na ni. „Mikovi je dnes ráno moc špatně. Já jsem Chris, jeho nejlepší kamarád.“

„Chrisi, tohle je moje máma, Nancy,“ řekla Larissa, pořád trochu nejistě.

„Rád vás poznávám.“ Natáhl jsem se pro tašku, kterou Nancy svírala v ruce. „Dovolte, vezmu vám to.“

„Páni. Takový gentleman,“ váhavě se podívala na dceru.

Obě vypadaly, jako když hodně plakaly.

Nevěděl jsem, jakou operaci má Nancy podstoupit. Nic mi do toho nebylo, takže jsem nehodlal vyzvídat, ale očividně tady probíhalo něco velmi osobního a ty dvě ženy se svěřily do rukou Mika. Věřily, že je odveze, a on místo toho poslal cizího kluka a ani se neobtěžoval jim zavolat a říct jim to – nejspíš kvůli té kocovině.

Byl jsem na něj strašně naštvaný.

„Vyrazíme?“ navrhl jsem.

Larissa přikývla. „Ano. Děkuji.“

Následovaly mě k autu. Dal jsem Nancyinu tašku do kufru a oběma otevřel dveře. Larissa přiměla mámu sednout si dopředu. Cítil jsem z ní cigarety.

Do nemocnice Royaume Northwestern to trvalo dvacet minut. Myslел jsem, že pojedeme v tichosti, ale potom se Nancy otočila na svou dceru dozadu. „Pán sesílá nejtěžší bitvy na své nejsilnější bojovníky.“

„Nech toho, mami,“ zarazila ji Larissa.

Nancy se otočila zpátky dopředu. A pak se podívala na mě. „Jak dlouho se s Mikem znáte?“

„Pětadvacet let,“ odpověděl jsem a najel na dálnici.

„Neříkala jsi, že na tom koncertě, kde jste se poznali, bylo těch kluků víc?“ zeptala se Nancy přes rameno. Larissa neodpovídala, tak jsem odpověděl já.

„Byli jsme tam čtyři. Ti další dva byli Xavier a Jesse.“

„A všichni jste tak pohlední?“

Rozkašlal jsem se.

„Mami!“

„No co?“ otočila se Nancy na dceru. „Je hezký. Máme tu sedět a tvářit se, že jsme si toho nevšimly?“

Po krku se mi rozlévalo horko.

Larissa seděla za mnou, takže jsem na ni ve zpětném zrcátku neviděl, ale nějak jsem cítil, že propaluje matku pohledem.

„Máte přítelkyni?“ zeptala se mě Nancy suše.

„Ehm, ne, momentálně ne.“

„Proč ne?“

„Mami...“ Larisse znělo v hlase jasné varování.

Nancy dramaticky zafuněla, jako by ji Larissa ze zadní sedačky právě připravila o poslední radost.

„Dávám si od randění trochu pauzu,“ vysvětlil jsem a přešel do levého pruhu.

„Aha.“ Přičichla si k rukávu svého svetru. „Cítím polévku. Larisso, ty jsi zase při vaření nezapnula digestoř? Ze všech věcí cítím cibuli.“

Já jsem polévku necítil. Zato jsem cítil kouř.

„Vždycky zapínám digestoř, mami.“

Nancy si znovu přičichla k rukávu. „Nejspíš jsi taky cítit po polévce, když to cítím já. Čichni si k mikině.“

Ze zadní sedačky se nic neozvalo.

Nedokázal bych to vysvětlit, ale cítil jsem, že má Larissa slzy na krajíčku.

„Posloucháte podcasty?“ zeptal jsem se, abych změnil téma.

„Někdy...“ kývla Nancy.

„Tenhle se vám bude líbit,“ pustil jsem rádio.

Vybral jsem komediální pořad, který jsem občas poslouchal cestou do lékárny. Hlasitost jsem nastavil tak, aby už Nancy nemohla nic říkat. Díky bohu to zabralo.

Vysadil jsem je u vchodu. Larissa se sklonila v otevřených dveřích. „Děkuju.“

„Pojedu zaparkovat a přijdu za vámi dovnitř,“ řekl jsem.

„Ne, to nemusíš.“

„Mike mě poprosil, abych s vámi zůstal...“

„Jsem v pořádku. Opravdu. Moc ti děkuju. Zpátky se vrátím taxíkem.“

A zabouchla dveře, než jsem stihl cokoli namítnout. Potom s mámou vyrazila ke vchodu.

Chvilí jsem čekal a díval se za ní, jestli se třeba neotočí a nerozmyslí si to.

Neudělala to.

Asi bych měl cítit úlevu, že jsem svůj den právě získal zpět, ale nebylo tomu tak. Mike mi kladl na srdce, že nechce, aby zůstala sama. Nebylo správné odjet.

Zvažoval jsem, že zaparkuju a půjdu za nimi dovnitř, ale existovala možnost, že o mou přítomnost nestojí, tak jsem to zavrhnul. Neznal jsem ji dost dobře a nechtěl jsem se jí vnucovat.

Nastartoval jsem a už jsem byl skoro zpátky na hlavní silnici, když jsem si uvědomil, že mám Nancyinu tašku pořád v kufuru. Neměl jsem na Larissu číslo, takže mi nic jiného nezbyvalo. Zaparkoval jsem a šel do nemocnice.

DVA

Larissa

Jakmile mámu odvezli na operační sál, znovu jsem se rozbřečela.

Probřečela jsem většinu noci a velkou část rána. Máma taky.

Můj táta si na číslo mého sociálního zabezpečení otevřel několik kreditních karet. Zjistila jsem to tak, že mi zablokovali vratku daně z příjmu, na kterou jsem čekala, abych si nechala opravit auto. Včera mě o tom informovali e-mailem.

Máma nepracovala, a jen tak tak jsme zvládaly platit nájem. Netušila jsem, jak zaplatíme účty v nemocnici, a vlastně jsem ani nevěděla, jestli si budu moct vůbec vyzvednout auto v servisu. Už jsem si nemohla dovolit chybět v práci. Žila jsem od výplaty k výplatě a brala jednu brigádu za druhou, abych měla na jídlo.

Včera večer jsem hlídala syna paní, co bydlí nad námi. Slíbila mi dvacet dolarů. Uložila jsem dítě do postele v devět a usnula jako špalek na gauči. Vzbudil mě, když mi prsty rozevíral oční víčka, aby mi oznámil, že je vzhůru a že namaloval můj obrázek – na zeď ve svém pokoji máminými líčidly. Rozesmála jsem se, protože i když to nebylo vůbec vtipné, tak svým způsobem bylo.

Cítila jsem se tak hloupě kvůli tomu nepořádku, že jsem si ty peníze ani nevzala.

Na šedé nemocniční židli v čekárně jsem si přitáhla nohy až k hrudníku a čelo si položila na kolena.

Nechtěla jsem sedět sama v nemocnici. Chtěla jsem jet domů.

Chtěla jsem si vzít své babičkovské prádlo, sundat si podprsenku, vlézt do postele a spát, dokud to celé neskončí. Chtěla jsem si objednat dovážku jídla, které jsem neměla čím zaplatit, abych mohla jíst něco, co jsem sama nevařila, a nejvíc ze všeho jsem chtěla, aby za mě někdo myslel. Chyběla mi mentální kapacita i na ty nejzákladnější úkony.

A k tomu všemu jsem podle mámy ještě páchla po polévce.

Rozbrečela jsem se.

Tiše jsem vzlykala, vděčná, že mám tu čekárnu jen pro sebe, když vtom si někdo vedle mě odkašlal. Prudce jsem zvedla hlavu. Ve dveřích stál Chris a svíral v ruce máminu tašku.

Když se u nás dnes ráno objevil místo Mika, málem jsem se zhroutila.

Nerada jsem prosila o pomoc, už takhle mi to bralo hrozně moc energie. A potom Mike místo sebe pošle Chrise.

Nemohla jsem to vůbec pobrat. Cítila jsem se strašně, když člověk, kterého jsem sotva znala, musel vstát v tak nekřesťanskou hodinu a absolvovat tohle všechno. Styděla jsem se za mámin nervózní slovní průjem v autě. Mrzelo mě, že z nás Mike udělal přítěž pro někoho jiného. A nechápala jsem, proč mi aspoň předtím něco neřekl, proč poslal Chrise bez varování.

Měla jsem Mika ráda. Byl zábavný, uměl odvést pozornost, a to jsem během posledních pár vyčerpávajících měsíců potřebovala víc než cokoli jiného. Ale po tom, co se stalo dnes ráno, jsem vážně zvažovala, jestli s ním mám dál chodit.

Možná to ode mě nebylo fér. Měl migrénu. Možná ho stálo veškerou energii zavolat Chrisovi a poprosit ho, aby přijel

místo něj. Možná trpěl tak příšernou bolestí, že se nemohl na telefon ani podívat. Něco na tom ale nesesedělo, jenže já byla emocionálně i mentálně tak vyčerpaná, že jsem to nedokázala víc analyzovat. Včera večer jsem skoro nejedla. V krvi mi klesla hladina cukru, takže jsem se celá třásla. Začínala mi třestit hlava z nedostatku kofeinu, a tak jsem nejspíš nepřemýšlela úplně racionálně. Nicméně moje prudká reakce na to, že Mike ráno nedorazil, asi pramenila z toho, že jsem teď po svém boku opravdu nepotřebovala mít nespolehlivé lidi.

Chris si mě ještě pár vteřin prohlížel. Potom z krabičky na stolku vytáhl hrst papírových kapesníků a posadil se vedle mě.

„Tumáš,“ podal mi kapesníky.

Vzala jsem si je. „Děkuju.“ Utřela jsem si nos.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se jemně.

Kývla jsem s rukama složenýma v klíně.

Dál už nic neříkal a já se na něj po chvíli podívala. Prohlížel si mě. Vypadal znepokojeně.

Měl moc hezké hnědé oči. Překvapilo mě, že jsem si jich nevšimla tu noc, kdy jsme se poprvé potkali. Možná tam nebylo tak dobré světlo. Taky jsem nebyla takhle blízko. Nebo jsem si možná nevšimla, jak laskavé ty oči jsou, a proto mi teď připadaly krásné.

„Nancy zapomněla v kufříku tašku,“ řekl.

„Já vím.“ Popotáhla jsem. „Neměla jsem tvoje číslo, abych ti zavolala. Mike mi neodpovídá na zprávy.“

„Migréna.“

„Jo. Jasně.“ Trhaně jsem se nadechla. „Děkuju. Teď už můžeš jet domů. Budu v pohodě.“

„Ne.“

Vteřinu trvalo, než mi došlo, co řekl. „Cože?“

„Ne,“ zopakoval. „Zůstanu.“ Neuhnul pohledem ani o malý kousek.

Nejistě jsem se zasmála, a to mou depresivní spirálu úplně rozbouralo. „A co když nechci, abys zůstal?“

„To je mi fuk. Vzal jsem práci. Tak ji udělám. A vyhodit mě nemůžeš. Nenajala jsi mě, takže mi nešéfujš.“

Vymámil ze mě další pobavené odfrknutí.

„Jedla jsi dnes něco?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne.“

„Tak se pojd' me nasnídat. Zvu tě.“

„Já... Nevím, jestli bych měla odcházet...“

„Nebude venku dřív než za hodinu,“ naléhal.

„Jak to víš? Vždyť ani nevíš, na jaký zákrok šla. Pokud ti to tedy Mike neřekl.“

„Neřekl. Ale s přípravou a probouzením žádný zákrok netrvá méně než hodinu. A nemocnice využívá systém upozorňovacích textových zpráv. Určitě ti dají vědět,“ vysvětloval. „Hned přes ulici je kavárna. Když napíšíou, budeš zpátky do pěti minut.“

Čekal, co odpovím.

„Mám hlad, ale nevím, jestli zvládnu něco sníst,“ hlesla jsem.

„Tak si tam jen sedneme a zhodnotíme chleba.“

„Zhodnotíme chleba...,“ opakovala jsem pomalu.

„No jo. Je to zároveň i pekárna. Mají tam obrovský výběr nejruznějších druhů chlebů, objednáme si je a budeme ochutnávat. Hodnotit budeme od jedné do deseti. Když máš žaludek na vodě, chleba vždycky pomůže.“

Díval se na mě a tvářil se naprosto vážně.

Vydechla jsem. „Tak jo. Budu si ale muset projít jídelní lístek. Mám alergii na ořechy.“

„Jasně. Fajn. Zařídím to.“

Bez dalšího slova vytáhl z kapsy telefon a vytukal číslo.

Nevím, proč se mi zase chtělo brečet. Možná proto, že jsem byla vyčerpaná, a i prostý telefonát zjišťující, jestli je pro mě kavárna bezpečná, představoval momentálně nadlidský úkol?

Dívala jsem se, jak telefonuje.

„Máš alergii na arašidy, nebo ostatní ořechy?“ zeptal se s telefonem na uchu.

„Obojí.“

Kývl. „Zdravím,“ pozdravil do telefonu. „Chtěl jsem se zeptat, jestli máte na jídelním lístku něco s ořechy? Chtěl bych k vám zajít s někým, kdo je na ně alergický. Víte to jistě? Můžete to ještě zkontrolovat? Ověříte to u kuchařů. Dobře.“

Oddálil telefon od úst. „Čekám. Ověří to v kuchyni. Je ta alergie vážná?“

„Ano,“ kývla jsem.

„Máš analergin?“ zeptal se.

„Ano.“

„A kde máš injekční pero?“

„V kabelce.“

„Ukaž.“

„Chceš vidět moje injekční pero?“ opakovala jsem tupě.

„Ano.“

„Dobře...“ vytáhla jsem ho a podala mu ho.

Chytil telefon ramenem, zkontroloval datum expirace a barvu tekutiny. Podle všeho byl s výsledkem kontroly spokojený a pero mi vrátil.

„Prošlo kontrolou?“ zeptala jsem se mírně pobaveně.

„Jsem lékárník. V Minnesotě hodně kolísají teploty, a to může mít vliv na kvalitu. Ale tohle vypadá dobře.“

Nepřestávala jsem si ho prohlížet, takže nasadil přitroublý výraz.

„Svěřili mi tě do péče a chystám se tě vzít na jídlo,“ vysvětloval. „Chci mít jistotu, že lék, který ti má zachránit život, není prošlý.“

Než jsem stihla odpovědět, ozval se znovu hlas z telefonu. „Vůbec žádný?“ zeptal se po chvíli Chris. „Ani nutella, arašídové máslo nebo mandlová mouka? Skvělé. Děkuji, za chvilku jsme tam.“

Zavěsil. „Žádné ořechy.“ Kývl dozadu přes rameno. „Tak pojď. Seženeme ti kafe.“

Přeběhli jsme přes ulici a on mi podržel otevřené dveře.

Kavárna byla moc hezká – malá, s červenými stoličkami u baru a stolky lemujícími okna s malými vázičkami. V každé byl jeden růžový karafiát. Vedle pokladny stála vitrína s muffiny, koláči a sušenkami a na zdi za ní byla police s vyskládanými čerstvě upečenými bochníky chleba.

Servírka nás posadila ke stolku u okna. Za minutku už k nám přispěchala její kolegyně s konvicí kávy. Byla to žena ve středním věku, která mi hodně připomínala mámu.

„Budete vybírat ještě jídlo, mládeži?“ zeptala se, když nám plnila hrnečky.

„Dáme si pět bochníků chleba, od každého druhu jeden,“ řekl Chris.

Sklopila hlavu a prohlížela si nás přes obroučky brýlí. „Pět? Jsou ale velké, víte to?“

„No jo. Chceme je všechny ochutnat,“ nedal se.

„Tak jo...“ kývla. „A co vaše přítelkyně?“ Podívala se na mě. „Vy chcete taky jen chleba?“

„Já ale nejsem jeho přítelkyně,“ opravila jsem ji.

„Je to přítelkyně mého nejlepšího kamaráda,“ doplnil Chris.

„Hm,“ hlesla bez zaujetí. „Chcete i pumpernickel?“

„Je dobrý?“ zajímalo Chrise.

Trhla ramenem. „Můj šálek kávy to není. Cindy, co říkáš na pumpernickel?“ zavolala přes rameno na druhou servírku.

„Stojí za starou bačkoru.“

S Chrisem jsme se na sebe usmáli.

„Co myslíš?“ zeptal se.

„Pumpernickel je z žita, ne? Mám žito ráda,“ řekla jsem.

„Já taky,“ souhlasil Chris. „Stará bačkora může být velmi subjektivní. Dáme si ho.“

Servírka protáhla koutky. „Stará bačkora může být subjektivní“ zapisovala si naši objednávku. Potom sebrala jídelní lístky a zmizela.

„Nejsem oficiálně jeho přítelkyně,“ prohodila jsem, když byla z doslechu.

Chris položil hrnek na stůl. „Aha. Promiň. Nějak jsem nevěděl, jak to...“

„To nic. Prostě spolu teď chodíme. O nic nejde.“

„Beru na vědomí. Máš tužku?“

„Asi jo.“ Prohrabala jsem kabelku a podala mu propisku. Začal s ní něco zapisovat na ubrousek.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se.

„Vytvářím tabulku k hodnocení chleba.“

Pobaveně jsem ho pozorovala. „Ty to myslíš vážně?“

„A ty ne? Tohle je důležitý úkol.“

Než skončil, vyprázdnila jsem do svého hrnku s kávou tři vanilkové smetánky. Dlouze jsem se napila a kalorie s kofeinem zapůsobily jako okamžitý přísun energie. Cítila jsem se líp.

Vzala jsem si od něj ubrousek a začala kolem jeho tabulky kreslit květinovou obrubu.

„Potřeboval bych něco vědět,“ usrkl kávu.

„Jak se stalo, že jsi s Lexi na koncertu Jaxona Waterse skončila bosa?“

„Na záchodě jí někdo pozvracel boty,“ informovala jsem ho během stínování sedmikrásky. „Už se nedaly zachránit.“

„Takže jsi jí dala ty svoje?“

„Ano. Jedna z nás tu druhou musela odnést ven na zádech a ona je silnější.“

„Vrátila ti ty boty?“

„Hned druhý den – ale chvílku to bylo dost nahnuté. Je známá tím, že si věci ráda nechává. Většinou mikiny.“ Zvedla jsem ubrousek a ukázala mu své kresby. Souhlasně přikývl.

„Znala jsi Lexi předtím, než jste spolu začaly pracovat v kavárně?“

„Jo. Bydlely jsme ve stejném domě,“ vysvětlovala jsem. „To ona mi tu práci dohodila.“

„Líbí se ti práce u Donny?“ zajímal se.

Pokrčila jsem rameny. „Líbí se mi pracovní doba. Jsem raní ptáče.“

Uchechl se. „Tak to já ne.“

Posmutněla jsem. „Promiň...“

Asi mu došlo, jak to vyznělo. „To ne, o nic nejde. Nevadilo mi vstát...“

„Myslela jsem, že jsi říkal, že jsi byl vzhůru.“

Zacukal mu koutek rtů. „Fajn. Nebyl jsem vzhůru. Ale rád jsem pomohl. A to myslím vážně.“

Můj pohled jasně říkal, že mu nevěřím.

„Opravdu,“ nedal se. „Poslední dobou špatně spím. Stejně bych se vzbudil a válel se doma, tak aspoň můžu něco dělat.“

Neměla jsem šanci dál na něj tlačit, protože přinesli chléb.

Servírka před nás vyklopila bochníky a potom se vrátila se dvěma talířky a mističkou másla. Měla pravdu, ty chleby byly obrovské a vyskládané jeden vedle druhého na stole působily dojmem, že jsme někde na farmářském trhu.

„No a jak jste se poznali s Mikem?“ zeptala jsem se, zatímco si Chris před sebe přitáhl bílý francouzský chléb a začal ho krájet.

„Vyrostli jsme v jedné ulici. Stejně jako Jesse a Xavier. Chodili jsme společně do školy.“

„I na vysokou?“

Podal mi krajíc chleba. „Ne. Mike na vysokou nešel. Pustil se do podnikání.“

Naklonila jsem hlavu. „Podniká? V čem?“

Vypadal překvapeně. „Je vyučený instalatér. To ti neřekl?“

„Ne...“

„No jo. Je vážně hodně šikovný,“ mazal si svůj krajíc máslem. „Teď to má jako bokovku. Víc ho baví osobní tréninky, ale je vyučený instalatér.“

Aha. Musela jsem připustit, že to na mě udělalo dojem. A Mike se o tom nikdy ani slovem nezmínil, což na mě svým způsobem udělalo ještě větší dojem.

Kývl na mě bradou. „Už ses potkala s jeho nevlastním tátou?“

„Ještě ne,“ ukousla jsem si chleba.

„Určitě jsi viděla jeho billboardy. Král záchodů?“

Musela jsem si dát ruku přes pusku, jak mi spadla brada. „To je Mikův nevlastní táta? Ten Jindřich Tudor se zvonem?“

„No jo. Proto se Mike pustil do podnikání. Myslím, že mu chce Tony podnik přenechat, až půjde do důchodu.“

„Vůbec jsem netušila, že je Donnin manžel. Páni.“

Ukousl si, žvýkal a potom ukázal na můj krajíc. „Tak co tomu říkáš?“

„Chutná mi,“ připustila jsem. „Má skvělou kůrku.“

„To jo, ale zdá se mi, že je možná až příliš silná. Dost špatně se mi kouše,“ zkoumal svůj kousek chleba.

„Jaké tedy bude tvoje hodnocení?“ zeptala jsem se.

Naklonil hlavu. „Dám mu sedm a půl z deseti. A ty?“

„Devět z deseti.“

„Vážně? Tolik?“ Zapsal mou odpověď. Potom odsunul ubrousek stranou a začal krájet kváskový chléb. „Jak dlouho má být tvoje máma v nemocnici?“

„Jen dnes, jestli to všechno půjde dobře. Uklouzla na náledí a zlomila si zápěstí. Špatně jí to srostlo.“

„Myslel jsem, že jde o rakovinu nebo tak něco. Obě jste se mi zdály být dost rozhozené.“

„Byla jsem rozhozená, protože jsem právě zjistila, že můj alkoholem zdegenerovaný otec závislý na hazardních hrách se nějak dostal k mému číslu sociálního zabezpečení a otevřel si na mé jméno kreditní kartu na dvaadvacet tisíc dolarů. A teď tu částku vymáhají po mně.“

Asi jsem to na něj neměla takhle vyklopit, ale chtěla jsem to ze sebe dostat. Vychrlit to na tohohle cizího kluka a dívat se, jak sebou trhne, až mu to dojde.

Ale on sebou netrhnul.

„Před třemi měsíci mi umřela máma,“ řekl. „Bylo to nečekané. Takže jsem taky tak nějak... rozhozený. Asi tě chápu.“

Dívali jsme se na sebe a mezi námi se rozhostilo ticho plné pochopení. Jako bychom uzavírali dohodu, že u tohoto stolu můžeme být klidně úplně mimo. Že je naprosto v pořádku jen jíst chleba a cítit, co cítíme, a říkat, co potřebujeme říct, aniž by kterákoli ze stran cokoli soudila – a to bylo dobré. Protože občas jsem byla příliš unavená a příliš vyřízená, než abych dokázala předstírat, že jsem v pořádku.

„Už to někdy udělal?“ zeptal se.

„Mojí mámě,“ dívala jsem se, jak maže máslem další krajíc. „Ujistila mě, že se k mému sociálnímu pojištění nemůže nikdy dostat, že mám být v klidu. Očividně se spletla.“

„Nemůžeš ten dluh rozporovat?“

„Můžu. A udělám to. Ale je to proces, a ne vždy se podaří ho zvrátit. Včera mi zablokovali přeplatek na dani z příjmu. Ty peníze jsem chtěla použít na zaplacení servisu za auto. Máma už dva měsíce nepracuje. Minimálně další měsíc ještě bude potřebovat na zotavení. Všechny účty platím já. Tohle se mi teď prostě nehodí.“

Zírala jsem na krajíc chleba na svém talíři. „Ty jsi lékárník?“ zeptala jsem se, abych změnila téma.

„Jo. Pracuju u Bergmana.“

Velký řetězec lékáren. Měl dobrou práci a byl chytrý. Nedokázala jsem si ani představit, že bych chápala všechny ty chemické vzorce. Z nějakého důvodu mi farmacie připadala složitější než medicína.

„To jsou roky a roky učení,“ konstatovala jsem. „Mě škola nikdy nebavila,“ přiznala jsem.

„Vážně? A co tě baví?“

Trhla jsem rameny. „Ráda vařím – mimochodem, omlouvám se, pokud je ze mě cítit polévka.“

„Není z tebe cítit polévka. Vlastně voníš moc hezky.“

Odmělčela jsem se a zvedla hlavu.

„Ne že bych si k tobě čuchal,“ vyhrkl. „To jen jak jsem ti otevřel dveře a ty jsi procházela kolem mě, tak...“

„Jsem ráda, že nesmrdím po polévce,“ držela jsem se, abych se neusmála.

Odkašlal si. „Takže chceš být šéfkuchařkou?“

„Ne,“ vrátila jsem se k ubrousku. „Pracovala jsem v příliš mnoha restauracích na to, abych věděla, že v žádné rozhodně nikdy nechci vařit.“

„Chodila jsi na vysokou?“ zeptal se.

„Ne. Ale jednou jsem absolvovala kurz keramiky.“

„Takže umělkyně,“ uznale pokýval a dokázal z mého ubohého vzdělání udělat zajímavost.

„Asi. Trochu šiju. Občas si vyrábím vlastní oblečení nebo šperky. Docela mě pohltilo tvoření dekorací z papíru, a celkem mi to i šlo, ale žít se tím nedá.“

Začal mu vibrovat telefon. „Promiň, vydrž.“

Přečetl si zprávu. „To je od Mika, ptá se, kde jsme.“

Dívala jsem se, jak píše odpověď. Vypadal přísně, když se soustředil. Trochu jako tu noc tenkrát.

Díky máminu vyzvídání v autě jsem věděla, že je Chris sám. Lexi se o tom taky zmínila, když mi tenkrát po koncertu domlouvala, kdo z kluků mě odveze domů. Vybrala jsem si Mika hlavně proto, že se na mě usmíval, a zdálo se, že ho prosba o odvoz méně irituje.

Ta vzpomínka mě přiměla se v duchu usmát. Mike se mnou aktivně flirtoval, a když byl v nejlepším, Chris zamumlal něco o tom, že to má ke mně blíž než on. Řekl to tak, jako by cítil povinnost informovat mě o kompletní logistice, abych si byla plně vědomá toho, jak moc to Mikovi komplikuju.

Rozhodla jsem se to Mikovi zkomplikovat.

To bylo před dvěma měsíci, takže asi zrovna v té době mu zemřela máma. Asi se dá pochopit, že nebyl úplně v dobré náladě.

Pořád nebyl úplně v dobré náladě. Ale to nevadilo. Tentokrát mi na tom až tak nezáleželo.

Ochutnali jsme kváskový chléb a oba jsme mu napsali de-vítku.

„Ochutnáme pumpernickel?“ navrhl.

„Jasně.“

Zakousli jsme se, žvýkali a sledovali reakci toho druhého.

Polkla jsem. „Hm, tak co?“ zeptala jsem se. „Stojíš za starou bačkoru?“

„Ne. Rozhodně ne.“

„Vid'? Mně to moc chutná. Kolik mu dáš?“

„Upřímně? Já mu dávám desítku,“ pokrčil rameny.

„Já taky. A to jsme ho málem ani nechutnali,“ posunula jsem si ubrousek k sobě, abych zapsala body. „Ještě že jsme se nenechali ovlivnit tlakem okolí.“

„S vajíčky by chutnal naprosto skvěle,“ dodal ještě.

„Jo.“

„Tak si je objednáme. Vyzkoušíme to.“

Kývla jsem. „Tak jo.“

„Chceš i slaninu? Nebo šunku?“

„Super. Šunka bude výborná.“

Objednal nám jídlo a mně došlo, že s tím chlebem měl pravdu – opravdu mi zklidnil žaludek. Asi mi bylo špatně z hladu. Ted' když jsem něco snědla, mi bylo najednou líp. Vlastně jsem si uvědomila, že mám hlad jako vlk.

Když nám o třicet minut později servírka odklízela ze stolu prázdné talíře, bylo jasné, že mě Chris dokázal přimět sníst kompletní snídani v den, kdy bych sama od sebe nejspíš nepozřela vůbec nic. Ted' mi díky němu bylo celkem dobře. Měla jsem dost energie zvládnout i zbytek dne.

Potřebovala jsem být v útulné kavárně, pít kávu a s někým snídat. Ne sedět sama v čekárně a koupat se ve svém splínu. Chris to věděl. A já mu za to byla nesmírně vděčná.

Mike určitě tušil, že to pro mě Chris udělá. Poslat ho k nám byl Mikův způsob, jak se o mě postarat, když sám nemohl. Bylo to od něj velmi promyšlené a ohleduplné.

Možná se s ním nakonec nebudu muset rozejít.

TŘI

Chris

Vraceli jsme se zpátky do nemocnice. Měl jsem plné ruce velkých papírových sáčků se zbylými chleby.

Strávili jsme v té kavárně dvě hodiny a bavili se o knížkách. Vlastně jsme se kvůli knížkám trochu dohadovali.

„Říkej si, co chceš,“ argumentovala právě Larissa a vytahovala si za chůze z batohu mikinu. „Film prostě nikdy není ani *zdaleka* tak dobrý jako knížka.“

„Ale existují zdařilé výjimky,“ namítl jsem.

„Dobře, ale to procento je tak malé, že se to ani nepočítá. Muselo by se to opřít o nějaké hodnocení. A s knížkami je to stejné. Nebudu něco číst jen proto, že to má nadupané promo na sociálních sítích. Nebo naopak, pokud mi někdo, komu věřím, něco doporučí, přečtu si to bez ohledu na recenze.“

„A co když ti někdo, komu věříš, doporučí něco, co je špatné?“ kontroval jsem a vzal jsem jí z ruky sáček s chlebem, aby si mohla obléknout mikinu.

„Tak mu pak už nikdy nebudu věřit,“ přetáhla si mikinu přes hlavu.

„Máš někoho, kdo tě nikdy v životě nezklamal?“

„Ne. Proč? Chceš mi doporučit knížku? Myslíš, že jsi dostatečně kvalifikovaný?“

Zubila se na mě.

„To netuším. Zní to jako dost náročný úkol. Co čteš právě teď?“ zeptal jsem se.

„O tom jsi určitě nikdy neslyšel,“ vzala si zpátky batoh.

„Vyzkoušej mě.“

Povytáhla obočí. „Ty tolik čteš?“

„Jo, čtu.“

„Jsi jeden z těch lidí, kteří přečtou knížku o pěti stech stránkách za tři hodiny?“

„Jsem jeden z těch lidí,“ připustil jsem. „Jen bych tedy spíš řekl tři sta stran za tři hodiny. Čtu rychle, ale ne tak rychle.“

Spadla jí brada. „Fakt?“

„Celkem rychle zpracovávám informace. Nevím. S věkem se to ještě zrychluje.“

„Kolik knížek přečteš za rok?“ zajímalo ji.

„Dvě stě až tři sta?“

„Chrisi!“

„Co?“ odkašlal jsem si.

„To je hrozně moc.“

„No jo. Rád čtu. Místo koukání na televizi si čtu.“

„Dobře, takže teď tě žádám, abys mi doporučil knížku.“

„Dobře,“ souhlasil jsem. „Tak mi taky nějakou doporuč.“

„*Křížový steh*, J. C. Vale,“ vypadlo z ní bez přemýšlení.

Zastavil jsem a musel párkrát zamrkat. „Ty jsi četla *Křížový steh*?“

Pro změnu se teď zatvářila překvapeně ona. „Ty to znáš?“

„Ano.“ Rozbušilo se mi srdce.

„Četla jsem to dvakrát,“ vysvětlovala. „Strašně se mi to líbilo. Ale ještě nikdy jsem nepotkala nikoho, s kým bych se o tom mohla pobavit.“

Křížový steh byla prastará sci-fi novela z roku 1986, která už se dávno nedala sehnat. Našel jsem ji s otřepanou obálkou

na tátově nočním stolku. Byla to jedna z prvních knížek, do kterých jsem se jako kluk zamiloval. Zdálo se mi, jako by právě odemkla nějaké tajné dveře do mé duše.

„Kde jsi ji sehnala?“ zeptal jsem se nevěřičně.

„Sousedský výprodej. Jedna paní nabízela velkou krabici plnou starých knih. Celou jsem ji koupila za pět babek.“

„A co tam ještě bylo?“

Stiskla tlačítko pro chodce. „Hotové poklady. Měl bys na to přijít podívat, jestli bys třeba něco nechtěl. Ale musel bys je potom zase vrátit, protože jsem je ještě všechny nepřečetla a bohužel tedy nečtu šest knih denně.“

Tomu rýpnutí jsem se musel zasmát. „Možná bych se mohl podívat, až tě odvezu domů?“ navrhl jsem.

„Jasně.“

Usmáli jsme se na sebe.

Naklonila hlavu. „Víš, tu noc, kdy jsme se potkali poprvé, ses mi zdál být jiný,“ řekla.

Zamračil jsem se. „Jak jiný?“

„Připadal jsi mi takový protivný. Ale to nejsi.“

„Připadal jsem ti tak?“

„No jo. Působil jsi unaveně a netrpělivě, jako by ses chtěl co nejdřív dostat domů. Proto jsem jela s Mikem. Jasně, když teď vím, čím sis procházel, tak to chápu. To s tvou mámou. Ale opravdu jsi jiný.“

Maličko jsem posmutněl. „Nevadilo by mi odvézt tě domů.“

„Jako ti nevadilo odvézt mě dnes?“ Laškovně se na mě po dívala.

„Nevadilo mi tě dnes odvézt,“ řekl jsem upřímně. Minimálně v tuto chvíli už mi to nevadilo.

Na semaforu blikla zelená. „A co bys dělala, kdybych nepřišel?“ zeptal jsem se, když jsme přecházeli.

„Něco bych vymyslela.“

„A co bys vymyslela?“

„Nechala bych mámu řídit cestou sem. A potom bych se na parkovišti naučila používat řadicí páku.“

„Vážně? Prostě by ses na parkovišti naučila řadit?“

„Ty si myslíš, že bych to za tři hodiny nezvládla? Za tři hodiny se dá prožít celý život.“

Chvilí jsem si ji prohlížel. Měla pravdu. Za tři hodiny se dal prožít celý život.

Procházeli jsme kolem služebního vchodu do nemocnice, když nás zarazil šramot od popelnic.

„Slyšel jsi to?“ zastavila se Larissa.

„No jo, co to bylo?“ rozhlížel jsem se.

Další šramot. A pak vytí.

„Něco je tam u těch popelnic,“ řekla.

Něco šedého se vylouplo ze stínu, ale hned to znovu zmizelo.

„Jdu to zkontrolovat,“ rozhodla se.

„To ne.“

„Chci vědět, co to je,“ nedala se.

„Jestli je to mýval, mohl by mít vzteklinu.“

Nezastavila se.

„Larisso, myslím to vážně...“

Otočila se na mě s rukama založenýma na prsou. „Co když je to kotě?“

„Vždyť to vyje. Co když je to psinka?“

Rozesmála se, otočila se a pokračovala v cestě k popelnicím.

„Larisso!“

Ignorovala mě. Povzdechl jsem si a běžel za ní. „Víš, že při zvířecím kousnutí musíš dostat šest injekcí s vakcínou proti vzteklině?“

„No tak potom je dobře, že jsme v nemocnici.“

A pak ten tvor vystrčil hlavu. Oba jsme zůstali stát jako přimražení.

Byl to malý, příšerně špinavý pejsek.

Když nás uviděl, běžel k nám, mával zkráceným ocáskem a šťastně nám skákal po nohách.

Zalapala po dechu. „Pane bože! Chrisi, je to štěně!“ Sklonila se k němu, aby ho pohladila, a štěně začalo vzrušeně kníkat.

Sedl jsem si do dřepu a cítil úlevu, že to není žádné divoké zvíře. „Ahoj, drobku...“

Jeho srst byla zacuchaná, ztvrdlá a příšerně zapáchala.

Larissa se podívala k popelnicím.

„On žral krocení stehno.“

Nedokázal jsem ani rozpoznat rasu, protože byl tak špinavý a zanedbaný. Možná to byl jorkšír? Nebo maltézáček?

Pejsek poskakoval mezi námi jako pingpongový míček. Larissa byla u mě tak blízko, že jsem ji zase ucítil. Mandarinky. Pozoroval jsem ji, jak se na toho psa usmívá. Možná o vteřinu déle, než bych měl. Odkáshal jsem si a přinutil se odvrátit pohled. A právě v tu chvíli jsem si všiml fleku od bělidla na manžetě její univerzitní mikiny.

„Odkud máš tu mikinu?“ zeptal jsem se nenuceně a drbal psa mezi ušima.

Podívala se na ni. „Je Mikova.“

„Myslím, že ve skutečnosti je moje...“

Chvilku na mě jen zírala. Potom jí zrudly tváře. „Pane bože... moc se omlouvám. Našla jsem ji u Mika v autě. Vlastně jsem se na ni vůbec nedívala...“

Hned se začala soukat z rukávů.

„Ne, ne, teď si ji nech, ať ti není zima. Jen mi ji potom vrať.“

Zastavila se a prázdný rukáv od mikiny se jí smutně houpal u boku. „To nejde.“

Usmál jsem se. „Ale jde. Vážně. Normálně si ji nech. A vrátíš mi ji, až to půjde.“

Tvářila se příšerně zahanbeně.

„To nic,“ uklidňoval jsem ji. „Je mi to fakt jedno.“

Vzal jsem psa do náruče a postavil se. „Vezmu ho ke Xavie-
rovi, aby zjistil, jestli má čip.“

Pořád jí ještě hořely tváře, ale vrátila ruku do rukávu. „Ale co s ním budeme dělat teď? Do nemocnice ho vzít nemůžeme.“

A přesně v tu chvíli, jako by čekal na svou narážku, aby se magicky zjevil, zaparkoval vedle nás Mike a zmáčkl klakson. Stáhl okénko. „Nazdar, tak tady jste. Jsem tu!“

Zatáhl ruční brzdu ve svém obrovském šedém pick-upu a vyskočil ven. Vrhнул se rovnou k Larisse a objal ji pevným medvědíím stiskem. Poodstoupil jsem o dva kroky dozadu, abych jim dal prostor.

„Ahoj,“ šeptal a pořád ji svíral. „Jak ti je?“

„Dobře,“ odpověděla. „Máma už bude mít za chvíli po operaci. Právě jsme se tam vraceli.“

Odtáhl se a prsty jí uhladil vlasy z čela.

„Už je ti líp?“ zeptala se ho.

„Ještě to není stoprocentní, ale musel jsem přijet. Vzadu v autě mám pro tebe i Nancy kytku.“

Larissa celá zářila. „Jééé.“

Mike se podíval na mě. „A kdo je tenhle prcek?“ kývl směrem ke psovi.

„Toho jsme našli,“ vysvětlovala Larissa.

Mike přišel blíž a podrbl psa pod bradou. „Je roztomilý. Ale taky dost nechutný.“ Potom se podíval na hodinky. „Poslyš, asi bychom měli vyrazit.“

Otevřel dveře u spolujezdce. „Račte nastupovat. Popojedeme k hlavnímu vchodu. Váš kočár, madam.“

Larissa se na mě ohlédla. „Ještě jednou moc děkuju, Chriši.“
Kývl jsem. „Jasný. Není zač.“

„Vezmeš ho k tomu veterináři?“ chtěla vědět.

„Rozhodně.“

„Vezmu si od Mika tvoje číslo. Abych mohla zavolat, jak to dopadlo.“

„Dobře.“

Zamávala, Mike za ní zavřel dveře, a pak byla pryč. Zmizela za tmavým okénkem.

Mike se otočil a objal mě. Psa mačkal mezi námi a plácal mě po zádech. „Díky, kámo. Zachránil jsi mi zadek.“

„No jo. V pohodě,“ skřehotal jsem.

Pustil mě, ale nechal mi ruce položené na ramenou. „Můžeš jet domů. Teď už tu zůstane.“

„Mohl bych se vrátit, až skončíme na veterině...“

„Ne, to je dobrý.“

Kývl jsem, ale nepohnul se z místa. Z nějakého důvodu jsem se cítil, jako by mě někdo praštil po hlavě. Jako by mi zpod nohou vytáhli rohožku.

Otočil jsem se, že půjdu. Ale pak jsem se zastavil. „Víš, jak ses ptal, co můžeš udělat, abys mi tu službu splatil?“

„Jo. Cokoli. Jen si řekni.“

„Vyzvedni jí to auto ze servisu a zaplat' ho.“

Díval se na mě, jako bych mluvil cizím jazykem. „Ale to bude pár tisíc dolarů,“ namítl tiše. „Vždyť je úplně...“

„To je mi fuk. Taková je cena. To auto potřebuje a nemá za něj jak zaplatit.“

„Ale vždyť já za něj taky nemám jak zaplatit...“

„Tak jdi dělat k Tonymu. Vezmi si směny navíc. Vždycky ocení pomoc na noční pohotovostní lince. Pár si jich napiš, budou placené jako přesčas.“

Pohodil hlavou a zasténal. „Nesnáším práci pro Tonyho. Vždyť to víš.“

„Kryl jsem ti záda,“ řekl jsem tiše.

„Lhal jsem kvůli tobě. Tak to udělej. A jestli to neuděláš ty, udělám to já. A pak jí řeknu pravdu o tom, proč jsi pro ni nepřijel.“

Zvedl ruce. „Ježíši, no jo, tak dobře.“

„Zítra jí budu volat, jak se má. Takže doufám, že už bude mít své auto zpátky.“

„No jo. Bože, proč se chováš jako hovado?“

„Nerad lidem lžu. A měl jsi tu být. Měla dnes špatný den. Jestli to s ní nechceš podělat, tak to nepodělej.“

Netvářil se nadšeně, ale kývl.

„Tak já pojedou,“ posunul jsem si psa v náručí. „Nevolej mi, pokud nebude po desáté dopoledne. A dohlédni prosím na to, aby si tohle vzala domů,“ podal jsem mu papírové sáčky s chleby z kavárny.

„Na co máš tolik chleba?“

„Nevolej mi před desátou,“ zopakoval jsem a odešel.

„Miluju tě!“ volal za mnou.

„No jasně,“ mávl jsem rukou.

Odvezl jsem psa k sobě domů. Cestou jsem koupil nějaké konzervy. Xavierova veterinární klinika bude otvírat až za hodinu, tak jsem se rozhodl psa trochu omýt, než ho tam vezmu. UVědomil jsem si, že ho před koupáním budu muset ostříhat, a začal jsem hledat nůžky.

Ať byl ten pes odkudkoli, nebylo to dobré místo a rozhodně tam strávil hodně dlouho. Srst měl splenou od výkalů a byl zablěšený. Drápy měl tak dlouhé, že se mu kroutily pod tlapky. Ale byl sladký. Přátelský. Nechal se ode mě ostříhat a úplně klidně seděl v umyvadle v prádelně, zatímco jsem ho koupal.

Když jsem ho zbavil většiny srsti i blech, uvědomil jsem si, jak je maličký. Dvě, možná tři kila, maximálně. Nebyl štěně, byl jen drobounký.

Nakrmil jsem ho a chvílku jsme si hráli. Potom jsem si na pár minut lehl a pes se mi schoulil na prsou.

Tenhle den se tedy vyvíjel velmi nečekaně.

Larisse to v té mé mikině moc slušelo.

A na tohle bych tedy rozhodně neměl myslet. Okamžitě jsem se zastyděl.

V duchu jsem se jí omluvil, vstal jsem a vyrazil za Xavierem.

Xavier se před rokem odstěhoval se svou ženou do Kalifornie. Moc často už jsme se nevidali, ale teď byl zrovna na pár týdnů tady ve městě, protože zaskakoval za Hanku, který vedl jeho minnesotskou veterinární kliniku. Hank se zotavoval po výměně kolenního kloubu. Bylo fajn zase trávit čas s kamarádem, obzvlášť po tom všem, čím jsem si procházel.

„Jorkšír. Čtyřletý, možná pětiletý,“ informoval mě Xavier. „Nemá čip. Nejspíš nebude z množírny, na to není dost vycukáný. Poblíž místa, kde jsi ho našel, nedávno objevili třicet psů zavřených v bytě v otřesných podmínkách. Vsadím se, že jim utekl.“

„Je zdravý?“

„Relativně,“ konstatoval suše. „Tlapky má popálené od moči. Má červy. Těch ho zbavíme a ostriháme mu drápy. Test na srdeční červivost je negativní, což je dobře. Mohl by klidně kilo přibrat.“ Stáhl si rukavice a vyhodil je do koše. „Co s ním budeš dělat?“

Potrásl jsem hlavou. „Netuším. Znáš nějaké útulky?“

„Znám jich spoustu, ale jsou momentálně strašně přeplněné. Nejlepší by bylo, kdyby sis ho nechal.“

Zasmál jsem se. „Nemůžu si ho nechat.“

Založil si ruce na prsou a opřel se o vyšetřovací stůl. „Proč ne?“

„Ehm, protože chodím do práce?“

Kývl na psa. „Myslíš, že když ten pes bude sám doma osm hodin denně spát v pelišku, bude na tom hůř než tam, odkud přišel? Viděl jsi poslední dobou nějaký útulek? Nemají už ani klece. Necháávají ty psy na chodbách nacpané v přepravekách vedle sebe.“

Přejel jsem si rukou přes pusy.

„Já nevím...“

„Podívej, vezmi si ho domů. Poptej se po známých, dej fotku na sociální sítě, třeba ho někdo bude chtít. Pro tohle psa jsi momentálně to jediné, co má.“

To jediné, co má...

Sirotek. Podíval jsem se na to droboučké stvoření a mlčel jsem.

Xavier si mě prohlížel, jako by věděl, na co myslím.

Možná to věděl.

„Jak to zvládáš?“ zeptal se.

„Ale jo. V pohodě.“

Cítil jsem na sobě jeho pohled. „Byla to moc milá dáma, Chrii.“

Kývl jsem, ale nemohl jsem se přimět zvednout zrak. „To opravdu byla.“

I když jsem ji neznal tak dobře, jak jsem si myslel.

Cinkl mi telefon a já se podíval na displej. Psala mi Larissa.

LARISSA: Můžu se u tebe stavit podívat se na psa a vrátit ti mikinu?

Pousmál jsem se.

Dnes jsem se poprvé po velmi dlouhé době cítil normálně. Minimálně to bylo poprvé, kdy jsem na mámu nemyslel tak dlouho, aby to stálo za řeč.

Na to, jak to skončilo.

Mí rodiče mě měli velmi pozdě. Táta zemřel před čtyřmi lety na infarkt, když mu bylo osmdesát tři, a mámě letos mělo být sedmdesát devět. Dost jsem mlžil, když jsem klukům říkal, že máma umírá, ale myslím, že Xavier asi tušil, co se děje. Je doktor a ví toho dost, aby se dobral pravdy, i když jsem nic přímo neřekl. Sám jsem o tom nezačínal a on se neptal. Byl jsem rád. Protože jsem nebyl připravený cokoli z toho vyslovit nahlas. Rozhodně ne mimo sezení s terapeutkou nebo mimo skupinu pro sdílení zármutku, kam jsem chodil.

Zíral jsem na zprávu od Larissy, kde se ptala, jestli se může přijít podívat na psa.

Larissa byla přítelkyně mého nejlepšího kamaráda a spolu jsme se neznali dost na to, aby ke mně takto chodila. Možná, kdyby přišla i s Mikem, tak by to šlo. Mohla by mi přinést tu mikinu. Totéž platilo i pro knížky, na které chtěla, abych se podíval. Možná kdybych ji dnes odvezl domů, jak jsme plánovali, nebylo by nevhodné, kdybych na vteřinu zašel dovnitř a prohlédl si ty knížky z výprodeje.

Ale to se nestalo.

CHIS: Zastav se s Mikem, až ke mně příště půjde.

Zamkl jsem displej a strčil telefon do kapsy.

Xavier dokončil ošetření psa a já odešel domů.

Den nato jsem se spojil s Mikem. Zaplatil za Larissino auto, jak jsem chtěl. A o několik dní později už byli spolu oficiálně ve vztahu.

ČTYŘI

Larissa

„Mluvila jsem s právníčkou,“ oznámila jsem mámě, zatímco jsem jí do zdravé ruky vysypala dva ibuprofeny.

„Kdy?“ Hodila si tablety do pusy a zapila je dietní kolou.

„Včera. Najmout ji by stálo víc, než kolik bych od něj vysoudila.“

Máma potřásla hlavou. „To mě nepřekvapuje. Je to takový kretén, že by se stejně donekonečna odvolával, i kdyby ho odsoudili.“

Šla jsem do svého pokoje pro prádlo.

„A co tedy budeš dělat?“ volala za mnou z chodby.

Pokrčila jsem rameny. „Asi budu dál jednat s bankami, které vydaly ty kreditky?“ odpověděla jsem. „A doufat, že do toho vstoupí, že mi vynulují zůstatek? Nejspíš to budu muset celé splatit sama,“ mumlala jsem a nesla horu prádla do obývacího pokoje.

„Mohla bys vyhlásit bankrot.“

„A zničit si skóre na dalších sedm let? Nemohla bych si pronajmout byt, koupit dům, pořídit auto. Když budu dřít jako kůň, mohla bych to splatit za dvanáct měsíců. Bude to pěkně nanic, ale nezničím si budoucnost.“

Máma si povzdechla.

„Ach, zlato. Je mi tak líto, že to udělal.“

„Není to tvoje vina,“ položila jsem koš s prádlem na stůl.
„Mohla jsem si zaplatit za upozornění na úvěry, ale bylo mi líto těch peněz.“

„Stejně by to nepomohlo. Vybral to tak rychle. Jakmile začnu pracovat, budu ti dávat všechno, co půjde.“

„Děkuju.“

Vytáhla zpod hromady mého prádla své cigarety. „A mezi tím by sis měla najít práci někde v baru. Je tam mnohem vyšší spropitné.“

„Mami, já nesnáším ožraly,“ namítla jsem a skládala pracovní kalhoty. „A nebaví mě pracovat dlouho do noci. Jestli musím pracovat dvanáct hodin denně, chci si aspoň vybrat, kterých dvanáct hodin to bude.“

„To máš asi pravdu,“ kývla a vyrazila na verandu.

Postavila se na místo, kde stávala vždycky, když se mnou chtěla mluvit a zároveň kouřit. Opírala se o dveřní rám, dveře si přidržovala u hrudníku, s jednou rukou uvnitř bytu a druhou rukou s cigaretou venku.

„A jak to jde s Mikem?“ zeptala se, když si zapalovala.

„Dobře.“

„Připomíná mi jednoho kluka, s kterým jsem kdysi chodila – říkala jsem ti někdy o Bradym?“ Vyfoukla kouř ven na verandu. „Bože, kéž bych si místo tvého otce vzala jeho. Dneska dělá realitního agenta. Mohly jsme bydlet na nějakém hezkém místě.“

„Taky bych si přála, aby sis bývala vzala jeho,“ zamumlala jsem a párovala ponožky.

„No jo, no, pozdě bycha honit, však víš. Mike je každopádně dobrá volba. A taky má hezkej zadek.“

Podívala jsem se na ni.

„Mami.“

„Co? Uživej si ho, dokud to jde. S věkem všechno měkne, a to nemluvím jen o svalech.“ Znovu vyfoukla kouř ven. „A ten Chris taky vůbec nebyl k zahození.“

„Jo, byl milý.“

Opravdu byl. Od máminy operace mi trpělivě odpovídal na všechny medicínské zprávy, co jsem mu posílala. Ale nepřišel se podívat na ty knížky. Nabídla jsem mu to dvakrát.

Mikinu jsem mu ještě nevrátila. Asi bych ji mohla prostě dát Mikovi, ale potom bych musela přiznat, proč ji mám, a to bylo trapné. Možná bych ji měla nechat u Mika doma? Nebo v autě? Vrátit ji přesně tam, kde jsem ji našla?

„Jsi krásná holka, klidně by sis mohla nabrnknout i nějakého doktora nebo tak,“ máma odklepla popel z cigarety do popelníku, který měla uložený na převráceném kbelíku na verandě. „Měla bys pracovat v tom baru u nemocnice. Chodí tam spousta chirurgů. Některý z nich by tě odsud mohl vytáhnout.“

„Nechci, aby mě nějaký chlap z čehokoli tahal,“ řekla jsem rozhodně. „Dostanu se z toho sama.“

„Skutečně? A proč jsi tedy Mika nechala zaplatit za své auto?“ našpulila rty, jako že mě nacytala.

Střelila jsem po ní pohledem. „Myslíš, že mě *potěšilo* nechat ho za to auto zaplatit? Chtěla jsem to zaplatit sama, vzpomínáš? Z vrácených daní?“

Neodpověděla. Místo toho znovu potáhla z cigarety.

„Řekla jsem mu, ať to nedělá, a on šel do servisu a stejně zaplatil,“ pokračovala jsem. „Věř mi, že jsem to nechtěla. Mám z toho špatný pocit a všechno mu to splatím.“

„Ále, jen ať platí.“ Mávla rukou. „Nejspíš se díky tomu cítí líp. Copak není příjemné, dovolit někomu, aby se o tebe čas od času postaral?“

Bylo to příjemné.

Já jsem se ale bála někomu věřit. Obzvlášť mužům.

„A kdy z vás bude oficiálně pár?“ ptala se máma.

„Je to oficiální,“ skládala jsem ručníc.

Povytáhla obočí. „Váááážně? Takže ho máš doopravdy ráda.“

Pokrčila jsem rameny. „Nechci chodit s nikým jiným a on taky ne. Uvidíme, kam to povede. Jestli to někam povede.“

Kývla a zadívala se na harampádí za naším domem. Tyčila se tam hromada starých lehátek od bazénu, která někdo nasto-
hoval na sebe a nechal je plesnivět pět metrů od našich posuv-
ných skleněných dveří. Jako nějaký umělecký výtvar oslavující
černou plíseň.

Nenáviděla jsem to tady.

Dívala jsem se na mámu, jak tam stojí a kouří. Vypadala...
staře. A nemyslím věkově. Vypadala unaveně, vyčerpaně.

Nechtěla jsem skončit jako ona. Ta představa mě děsila.

Myslím, že právě proto jsem vzala práci v *Kavárně u Donny*. Restaurace, kde jsem pracovala předtím, mě chtěla pře-
sunout z polední směny na bar. Znamenalo by to víc peněz,
technicky vzato se jednalo o povýšení, ale pro mě to byl jen
krůček k nočním službám za barem v *Buckaroo Bill*, kde pra-
covala máma. Jako by se tam za mnou zavřela nějaká železná
vrata a já už bych zůstala uvězněná napořád. Nechtěla jsem,
aby se obsluhování jiných lidí stalo mým osudem. Brala jsem
to jen jako cestu k placení účtů, dokud nenajdu něco lepšího.
Práci u Donny jsem vzala v panice, že se začínám stávat svou
matkou.

Realita je taková, že se jí nejspíš stejně stanu. Jako ona se sta-
la tou svou. Myslím, že mou jedinou výhodou bylo uvědomová-
ní si cesty, po které jsem šla. A to mi ve výsledku buď pomůže,
nebo to bude ještě o to víc depresivní, až se smírím s tím, že se
z ní nedostanu.

Někdo zaklepal na dveře. Odložila jsem prádlo a podívala se špehýrkou. Lexi.

Odemkla jsem a uvolnila bezpečnostní řetízek. „Ahoj,“ řekla jsem.

„Čau. Víš o tom, že je tahle ulice vážně strašidelná?“ vtrhla dovnitř.

Zavřela jsem za ní dveře. „To tedy není.“

„Máte prostrřílenou poštovní schránku,“ konstatovala a hodila kabelku na kuchyňskou linku. „Zdravím, paní S.“

Máma zamávala a sklonila se, aby v popelníku zamáčkla cigaretu.

„Neviděla jsem tě celou věčnost, holčičko,“ hrnula se k Lexi, jakmile vešla zpátky do bytu.

„Moc práce. Jak se daří vám?“

„Dobře,“ usmívala se máma. „S někým chodím.“

Teď byla řada na mně, abych se zarazila a podívala se na ni. „S kým chodíš?“

„S Philem.“

„S jakým Philem?“

Ignorovala mě.

„S Flanelovým Philem?“ naléhala jsem. „Myslela jsem, že si od tebe půjčil peníze a nevrátil je.“

Nastříkala kolem sebe malinový tělový sprej. „Vrátil mi je.“

„Kdy?“

„Nevím. Před pár týdny?“ Vyhýbala se mému pohledu.

Zamračila jsem se na ni. „Mami...“

„Co?“

„Flanelový Phil,“ ucedila jsem. „Chlap, co se v baru dvakrát do měsíce zboří tak, že musíš volat jeho syna, aby pro něj přijel.“

„No a?“ Šla do kuchyně a vzala si z lednice další dietní kolu. „Je zodpovědné, že v takovém stavu neřídí.“

„To by bylo, kdyby byl on tím, kdo si zavolá odvoz.“

Máma si sedla na gauč. „Víš, Larisso, chlapi se přede mnou zrovna netlačí ve frontě. Ty se jednoho dne vdáš a odejdeš. A já nechci skončit sama. Chci chlapa. Nebaví mě rozkládat vlastní krabice. Chci někoho, kdo mi odhází sních z auta, když napadne.“

„Ale Phil? Mami. Měla bys znát svou cenu.“

Lexi sykla. „Já ti nevím. Občas je nutný výprodej, jestli mi rozumíš...“

Šlehla jsem po ní očima. „Lexi!“

Pokrčila rameny, bez výčitek.

Vrátila jsem se pohledem k mámě. „Víš, mami, moc si nepomůžeš, když budeš chodit s dalším tátou.“

Rozmáchla se rukou, ve které držela kolu. „Rozmazluje mě. Nechávám se od něj zvat do kasina a on platí. Nevidím na tom nic špatného. A ty peníze mi vrátil, jen mu to pár týdnů trvalo. Měl něco rozjednaného. Prostě potřeboval počkat na šek.“ Napila se. „Nic takového jako dokonalý muž neexistuje. Na každém najdeš mouchy, věř mi. Musíš akceptovat to dobré s tím špatným.“

„Nic takového nemám v plánu. Nehodlám se zabývat tím špatným, a to u nikoho,“ vrátila jsem se k párování ponožek.

„Fajn. To ti přeju. Doufám, že nebudeš muset.“

„Chceš, abych se s ním potkala?“ zeptala se Lexi. „Umím dobře odhadnout povahu lidí. Poznám narcise na sto honů – pokud se do něj nezamiluju, potom jsem absolutně slepá.“

Pobaveně jsem zafuněla.

„Jistěže se s ním můžeš potkat,“ kývala máma. „Jen do toho. Myslím, že je skvělý.“ Položila si nohy na konferenční stůl a pustila televizi. „Do prdele,“ zamumlala. „My jsme zapoměly zaplatit kabelovku?“